

Lietuvos vyskupų Velykinis ganytojiškasis laiškas

2018 m. kovo 29 d.

Brangūs broliai ir seserys,

sveiki sulaukę šventų Velykų – Kristaus prisikėlimo šventės! Šiandien prisikėlimo šviesa įveikė tamsumas. Šiandien Kristus, nugalėjęs nuodėmę ir mirtį, mums visiems dangaus vartus atvėrė. Velykos – tai Pascha, perėjimas iš mirties į gyvenimą, iš vergovės į Dievo vaikų laisvę. Dievas „iš grynios meilės, laisvu savo valios nutarimu“ (Ef 1, 5) siuntė mums Gelbėtoją Jėzų ir troškta suvienyti mus su savimi, padaryti savo vaikus. Čia glūdi giliausia Velykų šventės prasmė, iš čia kyla džiaugsmas ir neblėstanti viltis.

Šią prisikėlimo šviesą dažnai užgožia nusivylimo, netikrumo dėl ateities, beprasmybės ar abejingumo debesys. Kristaus prisikėlimas kartais tampa tik gražia istorija, o nuodėme paženklintas gyvenimas atrodo patrauklesnis ir malonesnis, nors jis tėra mirties paunksmė. Prisikėlimo ryto spinduliai sunkiai sklaido mūsų gyvenimo tamsumas. Tačiau pats Kristus mus drąsina: „Nebijok, mažoji kaimene. Aš nugalėjau pasaulį“ (Lk 12, 36; Jn 16, 33). Kristus yra gyvas ir pasilieka tarp mūsų iki pat pasaulio pabaigos (plg. Mt 28, 20). Krikštu esame mirę su Kristumi, kad „pradėtume gyventi atnaujintą gyvenimą“ (Rom 6, 4). Kristus mus kviečia tapti prisikėlimo bei šviesos vaikais (plg. Jn 12, 36), savo gyvenimu liudyti prisikėlimo tikrovę.

Popiežius Pranciškus Apaštališkajame paraginime *Evangelii Gaudium* taikliai primena, kad „Kristaus prisikėlimas nėra praeities dalykas, bet turi pasaulį persunkusios gyvybinės jėgos. Kur visa atrodo jau mirę, vėl ima rodytis prisikėlimo daigai. Tai neprilygstama jėga“ (*Evangelii Gaudium*, 276). Prisikėlimas įmanomas, ir mes galime jame dalyvauti. Kai neleidžiame nusvirti rankoms ir nepasiduodame nusivylimui, mes jau liudijame prisikėlimo viltį. Kai nepritariame blogiui ir nuodėmei, žengiamo į gyvenimą. Kai neužmerkiame akių prieš neteisybę, tampame tiesos vaikus. Kai neapsiribojame tik savo interesais ir pastebime mažiausią, jau esame prisikėlimo tikrovėje. Kiekvieną kartą, kai priimame Dievo gailestingumą ir maitinamės Eucharistijos duona, mes keliamės iš dvasinio nuovargio ir mirties naujam gyvenimui.

Šie metai Lietuvai ypatingi. Minime Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo šimtmetį ir šv. Jono Pauliaus II vizito Lietuvoje dvidešimtpenketį. Švenčiame Trakų Dievo Motinos, Lietuvos globėjos metus ir su džiaugsmu laukiame popiežiaus Pranciškaus atvykstant pas mus šį rudenį. Turime daug gražių ir svarbių progų susiburti kartu, džiaugtis laisve ir dėkoti Dievui už visas suteiktas dovanas. Mūsų nueitas laisvės kelias ne kartą paliudijo, kad prisikėlimas ir naujas gyvenimas įmanomas dėka žmonių drąsos, pasiryžimo, apsisprendimo dėl gėrio, laisvės ir dėl Dievo. Tikėjimas juos vedė pirmyn, o viltis nepalūžo. Šių metų minėjimai ir susitikimai tebus persmelkti Kristaus prisikėlimo šviesos. „Kristus Jėzus – mūsų viltis“, skelbia šv. Tėvo vizito Lietuvoje šūkis, o pats popiežius Pranciškus ragina mus pabusti iš dvasinio miego ir semtis jėgų iš Kristaus.

„Prisikėlęs ir pašlovintas Kristus yra gilioji mūsų vilties versmė, ir jo pagalbos vykdant jo patikėtąją misiją niekada nestigs“ (*Evangelii Gaudium*, 275). Leiskime tikėjimo džiaugsmui prabusti, leiskime Kristui mus prikelti, būkime Jo prisikėlimo ir naujo gyvenimo liudytojais bei dalyviai.

Lietuvos vyskupai